

6. INFRASTRUKTURA FIZYCZNA I ZNOSZENIE BARIER KOMUNIKACYJNYCH

Zgodnie z zasadą sprawiedliwości społecznej, przestrzeń publiczna powinna być aranżowana tak, by niwelować różnice w dostępności i sposobach funkcjonowania pomiędzy osobami sprawnymi a osobami z niepełnosprawnościami. W praktyce przekłada się to na działania długofalowe, których celem jest pełnosprawne korzystanie z przestrzeni wspólnych: rekreacyjno-sportowych, zdrowotnych, mieszkaniowych, kulturalnych, komunikacyjnych i innych, koniecznych i potrzebnych do realizacji potrzeb każdej z osób, która się w tej przestrzeni pojawia.

Obowiązujące w Polsce przepisy obligują do działań włączających, umożliwiających dostępność przestrzeni dla wszystkich obywateli. Regulują to przepisy prawne: międzynarodowe, m.in. Konwencja ONZ o Prawach Osób z Niepełnosprawnością (z dn. 13.XII.2006) oraz dokumenty krajowe, m.in.:

- Konstytucja RP, zwłaszcza art. 32, 69 i 76:
 - art. 32 1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. 2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.
 - art. 69: Osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczaniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej.
 - art. 76: Władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.
- Ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób z niepełnosprawnością (z dn. 27.08.1997):
 - art. 9, ust. 1. Rehabilitacja społeczna ma na celu umożliwianie osobom niepełnosprawnym uczestnictwa w życiu społecznym.
 - art. 9, ust. 2. Rehabilitacja społeczna realizowana jest przede wszystkim przez:
 - 1) wyrabianie zaradności osobistej i pobudzanie aktywności społecznej osoby niepełnosprawnej;